

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 620/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **VAR.SK, s. r. o.**, Námestie slobody 11, Bratislava, zastúpenej **BAK & PARTNERS, s. r. o.**, Panská 14, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/81/2022 z 28. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júna 2024 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať jej finančné zadostučinenie.

II.

Skutkové východiská

2. Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „verejný obstarávateľ“) vyhlásilo na podklade oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania zverejneného vo Vestníku verejného obstarávania 21. decembra 2013 (ďalej len „oznámenie“) súťažný dialóg na predmet zákazky „*Národný systém dopravných informácií – NSDI*“ (ďalej len „zákazka“), ktorého účastníkom bola na základe svojej žiadosti aj sťažovateľka. Verejný obstarávateľ požiadal sťažovateľku listom zo 7. februára 2014 o vysvetlenie alebo doplnenie predložených dokladov na predmet zákazky. Sťažovateľka na žiadosť odpovedala listom z 21. februára 2014. Druhým listom z 26. februára 2014 verejný obstarávateľ požiadal sťažovateľku o vysvetlenie dokladov alebo

dokumentov predložených na preukázanie splnenia podmienok účasti v predmete zákazky. Na túto žiadosť sťažovateľka odpovedala listom z 10. marca 2014.

3. Listom z 15. apríla 2014 verejný obstarávateľ oznámil sťažovateľke vylúčenie z verejného obstarávania pre poskytnutie nepravdivých a skreslených informácií a nesplnenie podmienok účasti stanovených verejným obstarávateľom. Prvý dôvod vylúčenia tkvel v tom, že sťažovateľka predložila referenciu na automatizované call centrum pre [REDAKOVANÉ], ktorú realizoval subdodávateľ ([REDAKOVANÉ]) v konzorcii s [REDAKOVANÉ], čo však sťažovateľka neuviedla (ďalej len „prvý dôvod vylúčenia“). Druhý dôvod vylúčenia spočíval v tom, že certifikáty predložené kľúčovým expertom č. 5 [REDAKOVANÉ] (ďalej len „expert“) podľa názoru verejného obstarávateľa nepreukazovali požadovanú odbornosť a znalosť problematiky expertom (ďalej len „druhý dôvod vylúčenia“). Proti vylúčeniu z verejného obstarávania podala sťažovateľka 2. mája 2014 námietky, ktoré Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej len „úrad“) vyhodnotil rozhodnutím zo 6. októbra 2014 (ďalej len „rozhodnutie o námietkach“) sčasti ako opodstatnené a sčasti ako neopodstatnené. Proti rozhodnutiu o námietkach sa sťažovateľka 20. októbra 2014 bránila odvolaním, ktoré Rada Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „rada úradu“) ako orgán úradu rozhodnutím zo 4. decembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie o odvolaní“) zamietla a rozhodnutie o námietkach potvrdila.

4. Proti rozhodnutiu o odvolaní podala sťažovateľka 7. januára 2015 správnu žalobu, v ktorej dôvodila v podstate štyrmi argumentačnými okruhmi. Najskôr podotkla, že závery týkajúce sa údajného nesplnenia súťažných podmienok uvedených v oznámení vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej uviedla, že aj posúdenie postupu verejného obstarávateľa vo veciach žiadostí o vysvetlenie a pri jej vylúčení z verejného obstarávania vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Následne prezentovala názor, že rada úradu sa v rámci rozhodnutia o odvolaní opomenula vyrovnať s jedným z odvolacích dôvodov. Tento dôvod sa týkal spochybnenia odborného stanoviska vypracovaného na podnet úradu v konaní o námietkach a jeho vplyvu na rozhodnutie o námietkach (rozhodnutie o odvolaní na dané stanovisko viackrát odkázalo a podporne sa naň obrátilo). Napokon, rada úradu sa v rozhodnutí o odvolaní nevyrovnala ani s ďalším odvolacím dôvodom. V tomto dôvode sťažovateľka v podstate nesúhlasila so závermi rozhodnutia o námietkach, v rámci ktorých úrad pri prvom dôvode vylúčenia posúdil postup verejného obstarávateľa ako nezákonný, pričom (podľa sťažovateľky) úplne rovnaký postup nevytkol verejnému obstarávateľovi pri druhom dôvode vylúčenia (bod 3 dôvodov tohto uznesenia).

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) správnu žalobu sťažovateľky v poradí prvým rozsudkom sp. zn. 5S/3/2015 z 28. júna 2016 zamietol. Proti zmienenému rozsudku uplatnila sťažovateľka 12. septembra 2016 kasačnú sťažnosť, na podklade ktorej bol daný rozsudok uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžfk/16/2016 z 24. októbra 2019 zrušený a vec bola správne mu súdu vrátená na ďalšie konanie. V poradí druhým rozsudkom správneho súdu sp. zn. 5S/3/2015 z 1. februára 2022 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) bola správna žaloba sťažovateľky opätovne zamietnutá. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol.

III. Argumentácia sťažovateľky

6. Meritórne závery prijaté v sťažovateľkinej právnej veci trpia vadou arbitrárnosti, pretože správne súdy sa dostatočne nezaoberali dôvodmi správnej žaloby. Sťažovateľka predovšetkým podotýka, že certifikáty predložené expertom preukazovali jeho odbornosť a znalosť problematiky. Verejný obstarávateľ v oznámení stanovil podmienky účasti týkajúce sa technickej alebo odbornej spôsobilosti a doklady pre ich preukázanie pre experta (špecialistu pre oblasť integrácie a procesnej automatizácie) vo vzťahu k požadovaným certifikátom tak, že vyžadoval predloženie (i) platného certifikátu znalosti ESB a BPM systému vydaného producentom príslušného ESB a BPM systému alebo osobou, ktorá je oprávnená tento certifikát vydávať, alebo ekvivalentu daného certifikátu od inej akreditovanej autority preukazujúceho znalosti ESB a BPM systémov (ďalej len „certifikát ESB a BPM“), ako aj (ii) získaného a platného certifikátu pre oblasť návrhu architektúry SOA riešení (ďalej len „certifikát SOA“). V oznámení a v podmienkach verejného obstarávania verejný obstarávateľ špecifikoval jasné a všeobecné požiadavky na požadované certifikáty, tieto nezúžil na konkrétny typ, resp. úroveň certifikátu, ako ani v tom smere, či a akým konkrétnym typom preskúšania, resp. skúšky mali byť certifikáty nadobudnuté. Expert takto formulované požiadavky spĺňal, pričom verejný obstarávateľ zúžil podmienky verejného obstarávania v rozpore so zákonom až v priebehu posudzovania sťažovateľkinej žiadosti o účasť vo verejnom obstarávaní.

7. Sťažovateľka konkretizačne podotýka, že najvyšší správny súd vo vzťahu k certifikátu SOA súhlasil s tým, že podmienka týkajúca sa tohto certifikátu nebola v oznámení a následnej žiadosti o vysvetlenie formulovaná verejným obstarávateľom dostatočne jasne. Následne však najvyšší správny súd vec posúdil komplexne a dospel k záveru, že tento nedostatok by nemal vplyv na celkové posúdenie sťažovateľkinej veci a jeho náprava by sťažovateľke nepriniesla priaznivejší výsledok, pretože expert nespĺňal požiadavky vo vzťahu k certifikátu ESB a BPM, a teda je zrejmé, že dôvod na vylúčenie sťažovateľky z verejného obstarávania by existoval aj naďalej. Záver najvyššieho správneho súdu vyslovený vo vzťahu k certifikátu ESB a BPM však nie je odôvodnený a je aj nelogický, pretože najvyšší správny súd v jednom bode uznal, že podmienky neboli v oznámení určené presne a jednoznačne, avšak v ďalšom bode konštatoval, že „*klúčový expert č. 5 nespĺňal podmienku, ktorá bola zadaná aj podľa názoru NSS SR nejasne a zmätočne, pričom týmto postupom zo strany verejného obstarávateľa došlo k porušeniu zásad verejného obstarávania v zmysle ZoVO bez akýchkoľvek právnych následkov*“. Najvyšší správny súd pritom vyslovil názor, že sťažovateľka mala počas jednotlivých konaní možnosť predložiť „správny“ certifikát alebo navrhnúť iného kľúčového experta. Takéto konštatovanie je však absurdné, pretože samotný najvyšší správny súd uviedol, že podmienky podľa oznámenia sú nejasné a zmätočné, čo spôsobilo, že postup verejného obstarávateľa bol nezákonný. Na tejto nezákonnosti nič nemení ani vypracovanie súvisiaceho odborného stanoviska, pretože odborník, ktorý toto stanovisko vypracoval, neposudzoval zákonnosť postupu verejného obstarávateľa. Správne súdy však aj napriek uvedenému opreli názory o zákonnosti vylúčenia sťažovateľky z verejného obstarávania práve o toto odborné stanovisko a so súvisiacimi námietkami sa relevantne nevyrovnali.

8. V podstatnom sťažovateľka uzatvára, že otázka vysporiadania sa s uznaním ekvivalentu certifikátu ESB a BPM, ako aj získaného a platného certifikátu SOA experta zo strany verejného obstarávateľa bola zásadnou otázkou sporu, ktorá vyplývala zo základných zásad a povinností verejného obstarávateľa. Od zodpovedania danej otázky následne záviselo aj preskúmanie

zákonnosti postupu verejného obstarávateľa. Správne sudy však na námietky sťažovateľky neposkytli dostatočné odpovede, v dôsledku čoho došlo k porušeniu sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj sťažovateľkinho práva uvedeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine označenia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli podľa sťažovateľky porušené jej základné práva a slobody, tvorený výlučne napadnutým rozsudkom. Námietku porušenia sťažovateľkou uvádzaných referenčných kritérií rozsudkom správneho súdu uvedenú v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti tak ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľku v tomto smere nevyzýval na doplnenie petitu, pretože podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd by preto nemal právomoc preskúmať rozsudok správneho súdu, keďže ho už preskúmal na základe kasačnej sťažnosti najvyšší správny súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľky (m. m. napr. III. ÚS 357/2024). Ústavná sťažnosť by preto musela byť vo vzťahu k rozsudku správneho súdu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie aj v prípade, ak by bol uvedený rozsudok objektivizovaný v petite ústavnej sťažnosti.

11. Podľa východiskového tvrdenia sťažovateľky sa správny súd nezaoberal celkom štyrmi okruhmi námietok, ktoré uplatnila v správnej žalobe. Údajné, sťažovateľkou tvrdené pochybenia správneho súdu, neeliminovat ani najvyšší správny súd na kasačnú sťažnosť, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práv sťažovateľky uvedených v bode 1 dôvodov tohto uznesenia.

12. Ak ide o prvý dôvod správnej žaloby, sťažovateľka v podstate nesúhlasila s právnym posúdením verejného obstarávateľa, ktoré sa týkalo nesplnenia súťažných podmienok z jej strany. V súvislosti s ESB a BPM systémom verejný obstarávateľ vyžadoval certifikát preukazujúci znalosť tohto systému, čo sťažovateľka podľa svojich tvrdení vo vzťahu k expertovi aj preukázala. V priebehu vyhodnocovania žiadostí o účasť však verejný obstarávateľ rozlišoval medzi „certifikátom znalosti“ a „certifikátom získaným na základe absolvovania kurzu“, pričom bez relevantných dôvodov dospel k záveru, že „certifikát o absolvovaní kurzu“ nepreukazuje „znalosť“. Ak ide o certifikát SOA, podmienky stanovené verejným obstarávateľom boli v oznámení definované ešte širšie,

pretože verejný obstarávateľ požadoval len certifikát pre „*oblasť*“ návrhu architektúry SOA riešení, ktorý sťažovateľka podľa svojho názoru aj predložila. Podmienky pre oba certifikáty tak boli podľa názoru sťažovateľky formulované v oznámení pomerne všeobecne a verejný obstarávateľ ich mal nezákonne zúžiť až pri posudzovaní žiadosti o účasť sťažovateľky vo verejnom obstarávaní.

13. V druhom dôvode správnej žaloby sťažovateľka tvrdila nesprávne právne posúdenie týkajúce sa zákonnosti postupu verejného obstarávateľa vo veci jej adresovaných žiadostí o vysvetlenie, ako aj v súvislosti s postupom verejného obstarávateľa pri vylúčení sťažovateľky z verejného obstarávania. Žiadosti o vysvetlenie boli podľa sťažovateľkinho názoru formulované vágne, preto sa sťažovateľka podrobnejšie nevyjadrila k relevancii predložených certifikátov. Sťažovateľka tvrdí, že takýto postup viedol k neoprávnenému vylúčeniu z verejného obstarávania.

14. Ak ide o tretí dôvod správnej žaloby, sťažovateľka upriamuje pozornosť na vady rozhodnutia o námietkach, ktoré vznikli prevzatím záverov odborného stanoviska. Toto stanovisko bolo podľa sťažovateľky chybné, pretože odborník, ktorý ho vypracoval, nepochopil položenú otázku týkajúcu sa toho, či je možné sťažovateľkou predkladaný certifikát (vo vzťahu k expertovi) považovať za získaný a platný „*certifikát pre oblasť*“ návrhu SOA riešení.

15. Napokon, v ostatnom (štvrtom) dôvode správnej žaloby sťažovateľka namietala, že úrad v rámci rozhodnutia o námietkach pri druhom dôvode vylúčenia nevytkol problematickosť postupu verejného obstarávateľa, pričom pri prvom dôvode vylúčenia označil rovnaký postup za nezákonný (bod 3 dôvodov tohto uznesenia). Žiadosti verejného obstarávateľa o vysvetlenie adresované sťažovateľke neboli dostatočne určité, čo úrad podľa sťažovateľkinho názoru vo vzťahu k prvému dôvodu vylúčenia kvalifikoval ako nezákonné, pričom vo vzťahu k druhému dôvodu vylúčenia posúdil avizovanú situáciu ako súladnú so zákonom.

16. Pokiaľ ide prvý dôvod správnej žaloby, ústavný súd poukazuje na s. 8 a 9 napadnutého rozsudku. Odtiaľ v podstatnom rezultuje, že sťažovateľka už na podklade (prvotných) podmienok oznámenia nepredložila relevantný certifikát ESB a BPM, pretože verejnému obstarávateľovi poskytla len certifikát o účasti na školení, ktorý nie je ani len ekvivalentom v súťažných podkladoch vymedzeného certifikátu ESB a BPM. **Absolvovanie kurzu bez následného, úspešného absolvovania skúšky, nie je garanciou naplnenia účelu ustanovenej podmienky, a to už v zmysle oznámenia, pretože avizovanú podmienku môže osvedčiť len certifikát o úspešnom vykonaní skúšky, a nie doklad preukazujúci „len“ absolvovanie výcvikového kempu bez získania (platného) certifikátu.** Správne súdnictvo oprelo závery o odborné stanovisko v tom rozsahu, že školenie, na ktorom sa expert zúčastnil, bolo len prípravou na získanie certifikátu ESB a BPM. Verejný obstarávateľ teda podľa názoru najvyššieho správneho súdu síce nemôže účelovo zužovať podmienky verejného obstarávania až pri vyhodnotení predložených ponúk bez toho, aby to vopred komunikoval s uchádzačom, najvyšší správny súd však jedným dychom dodal, že v danom prípade nešlo o túto situáciu, pretože expert nespĺňal ani prvotné podmienky oznámenia. Záver vyslovený vo vzťahu k certifikátu ESB a BPM je pritom korektný a logický, pretože najvyšší správny súd uznal, že podmienky neboli v oznámení určené jednoznačne nie (aj) vo vzťahu k certifikátu ESB a BPM, ako sa to sťažovateľka usiluje prezentovať v ústavnej sťažnosti, ale len vo vzťahu k certifikátu SOA. Tento deficit by však pri komplexnom právnom posúdení veci, ktoré vyplýva aj z vymedzenia prieskumného poslania správneho súdnictva tak, ako to je

v podrobnostiach uvedené v bode 18 dôvodov tohto uznesenia, nemal vplyv na výsledkové posúdenie veci, teda na vylúčenie sťažovateľky z procesu verejného obstarávania.

17. V súvislosti s druhou žalobnou námietkou ústavný súd v zhode so závermi najvyššieho správneho súdu podotýka, že už zo samotného oznámenia bolo zrejmé, že expert mal preukázať výbornú znalosť požadovaných techník príslušným certifikátom. Tým mal garantovať kvalitné plnenie predmetu zákazky. Sťažovateľka pritom na podklade výziev verejného obstarávateľa mala vedomosť o tom, že ňou predložené certifikáty nie sú dostatočné, a teda podmienky oznámenia nespĺňajú. Na uvádzané výzvy však reagovala len tak, že zmienené certifikáty považuje za ekvivalenty certifikátov. Avizovanú, sťažovateľkou zdôvodnenú odpoveď, nepovažoval verejný obstarávateľ za uspokojivú, na podklade čoho sťažovateľku z verejného obstarávania vylúčil. Sťažovateľka pritom nebola vylúčená v súlade s predošlým bodom dôvodov tohto uznesenia následným zúžením podmienok verejného obstarávania, ale vyhodnotením situácie zo strany verejného obstarávateľa na podklade pôvodných podmienok a po zohľadnení odpovedí sťažovateľky na výzvy verejného obstarávateľa. Ústavný súd pritom v súlade s názorom najvyššieho správneho súdu uvádza, že sťažovateľka, vedomá si nedostatočnosti podkladov, mohla aktívne vykonať aj iné opatrenia, napríklad predložiť verejnému obstarávateľovi návrh na iného kľúčového experta (ktorý by požadovaným certifikátom disponoval).

18. Ak ide o námietky týkajúce sa certifikátu SOA, ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu prax, podľa ktorej správne súdy prehodnocovaním reálneho dopadu porušenia práv na postavenie sťažovateľov nasledujú princíp racionality. Tento princíp v konaní o ústavných sťažnostiach uplatňuje aj ústavný súd (m. m. napr. I. ÚS 282/2023). V súlade s pertraktovaným princípom tak najvyšší správny súd sťažovateľke primeraným, zrozumiteľným a dostatočným spôsobom objasnil, že podmienka týkajúca sa certifikátu SOA síce nebola v oznámení a ani v žiadosti o vysvetlenie špecifikovaná zo strany verejného obstarávateľa dostatočne jasne, avšak k zásahu do subjektívnych práv sťažovateľky nedošlo, pretože expert nespĺňal ani požiadavky vo vzťahu k certifikátu ESB a BPM. Inými slovami, sťažovateľka by bola z verejného obstarávania vylúčená aj vtedy, ak by verejný obstarávateľ dostatočne konkretizoval aj záležitosti vo vzťahu k certifikátu SOA. Právne závery najvyššieho správneho súdu preto nemožno považovať za arbitrárne, t. j. za také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. by popierali podstatu, účel a význam ustanovení príslušných procesných predpisov. **Správne súdnictvo je totiž primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo nemá v systéme právneho štátu slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého.** Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. napr. III. ÚS 502/2015, III. ÚS 2/2025).

19. Ani námietke uvedenej v bode 15 dôvodov tohto uznesenia nemožno priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu. **Úrad vysvetlil svoje závery v rozhodnutí o námietkach pri každom jednotlivom dôvode vylúčenia.** Nemožno preto urobiť kategorickú rovnicu v tom zmysle, že

vytknutie určitého postupu verejného obstarávateľa pri prvom dôvode vylúčenia muselo bez ďalšieho infikovať postup verejného obstarávateľa aj pri druhom dôvode vylúčenia. Pre ústavný súd sú pritom optikou racionalizačného prístupu aj v tomto smere rozhodné závery uvádzané v predošlom bode dôvodov tohto uznesenia, ktoré nespochybniteľne a bez ďalšieho preukazujú dôvodnosť vylúčenia sťažovateľky z verejného obstarávania z iného dôvodu, *in concreto* pre nedostatky existujúce v relácii k certifikátu ESB a BPM.

20. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa odborného stanoviska, ústavný súd upriamuje pozornosť na s. 11 napadnutého rozsudku. Odtiaľ v podstatnom vyplýva, že správne orgány mali prostredníctvom obrátenia sa na odborníka v úmysle overiť si splnenie konkrétnej podmienky na strane sťažovateľky, ktorá bola nevyhnutná na riadne plnenie predmetu zákazky. Otázky položené odborníkovi vecne smerovali k tomu, či podklady, ktoré sťažovateľka predložila do procesu verejného obstarávania, možno považovať za príhodné a dostatočné. Skutkové okolnosti, a teda či predložené certifikáty boli dostačujúce pre účasť na verejnom obstarávaní, boli v tomto prípade základnou podmienkou pre posúdenie právnej otázky, a teda, či sťažovateľka náležite splnila podmienky pre účasť vo verejnom obstarávaní. Odborník pritom neposudzoval odbornosť experta s ohľadom na jeho znalosti, resp. prax, ale inú otázku, ktorou bola v danom prípade kvalita predložených certifikátov. Povedané inak, predmetom odborného stanoviska bolo posúdenie, či sťažovateľkou generované certifikáty garantujú výbornú znalosť techník požadovaných verejným obstarávateľom na strane experta. Z odborného stanoviska, ako aj z jeho vyhodnotenia správnymi orgánmi a následne správnymi súdmi na základe ich vlastnej úvahy pritom vyplynulo, že zmieňované certifikáty neboli takej kvality, akú požadoval verejný obstarávateľ. Preto nemožno priznať pozitívnu relevanciu námietke, že odborník pochopil položenú otázku nesprávne, resp. že odpovedal na inú než položenú otázku.

21. Neuniklo napokon pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľka v rámci ústavnej sťažnosti v mnohom opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedla v správnom konaní, resp. v konaní pred správnymi súdmi. Ústavný súd však nie je ďalšou alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane vecne preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľka predkladala kompetentným verejno-mocenským autoritám v skoršom procesnom postupe v prostredí verejno-správneho interna, resp. vo sfére administratívnej justície. Len skutočnosť, že sťažovateľka sa so závermi správnych orgánov, resp. správnych súdov poskytnutých v reakcii na argumentáciu uvádzanú v jednotlivých ňou generovaných podaniach nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti záverov týchto autorít a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právne názory svojím vlastným (m. m. napr. III. ÚS 118/2024).

22. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým rozsudkom, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv alebo slobôd, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavno-právne významná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Napadnutý rozsudok nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť

preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu